

dragoceni zaklad, kar razprši močen udarec pagane narazen; nekateri popadajo na tla, drugi zbežijo. Bil je velik, močan častnik, ki je divjake tako prestrašil in razpodil. Bil je kristijan in je poznal Tarcizija. Ko so pagani odšli, poklekne častnik in solznih očij vzdigne raztepenega in omedlelega dečka. Nato ga prijazno vpraša: »Tarcizij, ali si hudo ranjen?«

»To nič ne dé, Kvadrat,« odgovori deček in smehljaje se spregleda. »Toda sv. obhajilo imam pri sebi. Zdaj moraš ti skrbeti, da ga pagani ne vzamejo.«

Kvadrat dene dečka na rame in se veseli, da sme nesti ne le dečka, ki je postal mučenec, marveč tudi preljubega Zveličarja samega. Deček počiva na prsih močnega vojščaka, pa še zmiraj z rokami trdno drži presveti Zakrament.

Neka gospa ju sreča, postoji in natančneje pogleda, kaj da nese častnik. »Ali je mogoče!« vsklikne. »Ali je to Tarcizij, ki sem ga ravno kar videla še tako lepega? Kdo je to storil?«

»Dobra gospa,« odgovori Kvadrat, »hudo so ga zdelali, ker je kristijan.«

Gospa pogleda otroku v obraz. Še odpre oči, pogleda jo smehljaje se in umrje. Tega pogleda ni nikedar pozabila in kmalu potem je postala kristijana.

Kvadrat prinese mrtvega dečka s presv. rešnjim Telesom k Dijoniziju. Mašniku skoro solze niso pustile gledati, ko je privzdignil dečkove roke in vzel iz njegovega nedrija Najsvetejše. Prta sta bila še lepo zganjena, kakor je bil izročil dečku.

Kristijani so pokopali truplo sv. Tarcizija v katakombah. Zdaj se častijo njegove svetinje v neki cerkvi rimskega mesta; on pa naj v nebesih prosi za ljubo mladino, osobito pa za one srečne otroke, ki se pripravljajo za prvo sv. obhajilo.

Šola rajske nedolžnosti.

(Konec.)

Gotovo ste že slišali, da so v tem ali onem kraju solo nenadno zaprli ali opustili. To pa so storili iz po-

sebnih vzrokov. Morebiti ni bilo dovelj za šolo sposobnih otrok v tistem kraju, ali morebiti se je blizo kje odprla kaka druga šola, da je popolnem nadomestila poprejšnjo, ali pa je prišlo kaj družega. Čujte, ljubi prijatelji Angeljčkovi, tudi to-le »šolo rajske nedolžnosti« bomo danes zaprli. Nikar se tega ne vstrašite, ker vas ne zadene nikakoršna krivda, marveč okoliščine so se tako spremenile, da preneha. Voditelj te šole je namreč sklenil z novim letom vse predrugačiti. Angeljček namreč ne bode več prihajal tako poredkoma, marveč vsak mesec vas bode redno obiskaval. V ta namen si je izbral zanesljivega tovariša, katerega že poznajo in radi imajo daleč na okrog. Tega se je oklenil »Angeljček«, da hosta skupaj potovala po naši lepi slovenski domovini. Še vi recite kako lepo besedo zanj, ko bi ga hoteli kje neprijazno odganjati!

Ako bode pa »Angeljček« večkrat prihajal, ne bo vam mogel vsakikrat toliko prinašati, kakor dosedaj. In zdaj že lahko veste, kaj hočem povedati: za »šolo rajske nedolžnosti«, kakor smo jo imeli do sedaj, ne bode več prostora. Pa zdi se mi tudi, da je ni več treba v taki podobi. Saj je ves »Angeljček« nekakšna šola rajske nedolžnosti. Namen ima namreč ljubo mladino tako učiti in voditi, da bi se ne zamerila ne Bogu, ne dobrim ljudem ter se že sedaj in pozneje ves čas do groba vedla povsod tako, da si zagotovi večno zveličanje v nebesih, s tem pa ob jednom tudi časno srečo tukaj na zemlji. Zato je že sedaj rad večkrat povedal kaj šaljivega, kaj kratkočasnega ter obljubi da bode tudi z naprej še večkrat kaj priobčil v zabavo in razvedrilo.

Poleg tega tehtnega razloga morate pa tudi pomisliti, da vsaka šola traja le nekaj časa. Saj se tudi navadni — tudi najboljši — šolarji ne privadijo kar hkrati že v šoli vsega, česar bodo potrebovali v življenju, marveč prisvojijo si le toliko znanosti, olike in bogoljubnosti, da se morejo na tej podlagi še sami dalje učiti. Bodi nam tudi naša dosedanja »šola rajske nedolžnosti« neki kažipot, kako še dalje radi sprejemajte lepe in koristne nauke, kjerkoli jih slišite ali čitate, ter zvesto posnemajte prekrasne zglede blagih ljudij, kateri še zdaj živijo med nami ali pa so se že preselili v srečno

večnost. *Torej ves „Angeljček“, „Vrtec“ in še druge dobre knjige naj vam bodo šola rajske nedolžnosti. vi vsi pa poslušni in izvrstni učenci!*

Vendar predno se poslovim od te naše začasne sole, naj vam še za slovo zatrdim posebno kratek, pa potreben nauk o **poglavitnih čednostih**.

1. To prepričanje ali vsaj to upanje imam že več časa, da vsi, kateri pridno prebirate »Angeljčka« in jednake dobre knjige, imate tudi dobro voljo ter res hočete lepo živeti in veliko dobrega storiti na svetu, ob koncu takega lepega in koristnega življenja pa tudi srečno in veselo umreti, ali da vam to še krajše povem: vsi hočete z božjo pomočjo postati dobri — izvrstni ljudje po vzoru in nauku Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov.

Ako gojite take blage misli in tako vzvišene želje, imate že polovico prve poglavitne čednosti, ki se imenuje **modrost**. Pa še le polovico, pravim, kajti samo spoznanje, same želje še niso zadosti, prava modrost zahteva tudi dejanja, da se namreč na vso moč prizadevate z najprimernejšimi pripomočki tudi doseči to, kar spoznate za največje, za najboljše. Zgled so nam sveti trije Kralji iz jutrove dežele. Po lastnem prizadevanju in po božjem razsvitljenju so spoznali, da ona prečudna zvezda pomeni novorojenega Zveličarja. A to spoznanje bi jim še ne bilo nič pomagalo; ko bi bili prelepo zvezdo hodili le gledat in občudovat, pa bi bili doma ostali, ne bili bi našli Zveličarja in po njem večne sreče.

Zdaj toraj razvidite, kaj je krščanska modrost. Modri možje so nam to prav jasno in določno opisali v oni mali knjižici, katero imenujemo katekizem. Ta knjižica nam precej ob začetku na vprašanje: »Zakaj nas je Bog vstvaril?« pove prav ob kratkem vso krščansko modrost. Zato smo na svetu, da Boga in božje reči čimdalje bolj spoznavamo, da ga častimo in molimo, da zvesto spolnujemo njegovo voljo — njegove zapovedi ter si s tem zagotovimo večno zveličanje, ob enem pa tudi že časno srečo. To nam pove že začetek, ves drugi katekizem pa nas uči, kaj nam je storiti in katere

pomočke rabiti, da dosežemo svoj vzvišeni namen: večno in časno srečo.

Imenuje pa se krščanska modrost zato poglavitna čednost, ker brez nje so vse druge krščanske čednosti nemogoče. Kajti če kdo še tega ne spozna in ne prizna, da mu je prva reč in najvišji namen, Bogu služiti in dušo zveličati, tak se niti zmenil ne bode za razne druge čednosti, krščanska pravičnost ali svetost mu niti mar ne bode.

O, kaj bi hotel dati, ko bi vas mogel vse do dobrega prepričati, da vse naše prizadevanje tukaj na zemlji je prazno in ničevno, ako nam ne pomaga Bogu služiti in večno srečo množiti.

2. Druga poglavitna čednost se imenuje **zmernost**. Zmernega navadno imenujemo onega človeka, kateri ima vedno pravo mero v jedi in pijači; kateri si ne izbira jedil in brez potrebe ne vživa ob drugih nego ob določenih časih ter je in pije le toliko, kolikor potrebuje. A zmernost v širšem pomenu je v tem, da človek kroti in v pravo mero zavrača vsako poželenje; in v tem smislu pomeni toliko, kakor premagovanje ali zatajevanje samega sebe. Zatajiti kako reč se pravi, tako se delati, kakor da bi kar nič ne vedel o nji. Ko je Peter Jezusa zatajil, govoril je tako, kakor bi ne poznal Jezusa, kakor bi ne vedel kar ničesa o njem. Samega sebe zatajiti se toraj pravi: kadar sili kaka slaba misel v glavo, kadar prihaja kaka zlobna želja itd., tako se narediti, kakor bi je ne bilo; sploh če te kaj težko stane, pa se ujunačiš in storiš radovoljno, kakor bi bilo lahko in prijetno; ali če se ti zdi kaj prav prijetno in vabljivo, pa se narediš tako, kakor bi ti ne bilo nič mar ali celo zoperno ter si odrečeš: glej, takrat zatajiš samega sebe.

O, kako po pravici se imenuje tudi zmernost poglavitna čednost! Po izvirnem grehu je naša voja k hudemu nagnena, v vsakem človeškem srcu začne prej ali slej razgrajati strast — raznovrstno slabo nagnjenje in hudo poželenje. Kdor se toraj ne zna in noče premagovati, ta nikdar ne bode veliko prida na svetu.

3. Tretja poglavitna čednost je **pravičnost**. O tej pa se lahko na krajše zmenimo. Ne morem si misliti

izvrstnega človeka, takega človeka, ki je res po volji božji, ako nima te čednosti, ako ni pravičen. Saj že ljudje zaničujejo takega, kateri je krivičen ali goljufen, kako bi ga mogel Bog rad imeti? Naj bo kdo sicer še tako dober, naj razdeli vse svoje premoženje med uboge; ako pa svojih dolgov noče poplačati ali ima še kako krivico na vesti, nikakor ga ne moremo prištevati izvrstnim, svetim ljudem. A ne le do svojega bližnjega moramo biti vsikdar popolnem pravični, marveč tudi sami do sebe in v prvi vrsti do Boga. Naj bi človek še toliko storil za blagor človeštva, samega sebe bi pa zanemaril, ni prištevati izvrstnim ljudem. In naj bi kdo še tako pridno delal in do črkice natanko spolnoval dolžnosti svojega stanu, pa bi zanemarjal službo božjo, ne more se imenovati izvrsten, ker ni pravičen do Boga in ne »dá Bogu, kar je Božjega.« Najprej moramo povsod in vselej storiti to, kar zahteva pravica, potlej še le se lahko kaj navrže.

Iz tega lahko sprevidite, zakaj se imenuje pravičnost p o g l a v i t n a čednost.

4. Slednjič se k poglavitnim čednostim prišteva še **srčnost** ali pogumnost. Otroci, če se boste vsake težkoče ustrašili, ne boste nikdar vrli in izvrstni ljudje. Ako le to storite, kar je prijetno, kar je lahko, vaša čednost ne bode piškavega oreha vredna. Vsi oni, kateri so na zemlji storili velike reči, bili so srčni, pogumni, trudili so se in potili. Čimbolj pa so v kakem kraju ljudje mehkužni, tem slabše je ondi. In zdi se mi, da je zato čimdalje manj izvrstnih ljudij med nami in da tudi med otroci je tako malo istinito dobrih, angeljsko nedolžnih, ker se povsod le prerado poprašuje po tem, kaj je prijetnejše in lažje, ne pa po tem, kaj je dolžnost, kaj se m o r a zgoditi! Sv. pismo že v stari zavezi blagruje človeka, kateri »je jarem nosil od mladosti« in Kristus Jezus pravi: »Nebeško kraljestvo silo trpi in le silni si ga bodo prisvojili.« Toraj voljo si utrditi, to bodi ves čas vaše prizadevanje, če hočete sami sebi dobro.

To čveterno podlago mora imeti krščansko čednostno življenje. Kakor veličastno poslopje ne more v zraku viseti, marveč mora imeti trden temelj, jednako je tudi lepo življenje nemogoče, če se ne naslanja na tako trdno podlago. Ako ste pripravljeni vestno splovnati te štiri pogoje, katere sem vam tu ob kratkem opisal, upa si »Angeljček« vam kaj prida koristiti; sicer pa bi bilo zastonj njegovo delo in zastonj delo vaših vzgojiteljev.

Otrokova jutranja molitev.

Bodi hvaljen večne čase,	Môli za očeta, mater
Ljubi angelj varuh moj!	Dobrotljivega Bogá,
Ti si plaval nad menoj,	Da jim srečo, zdravje dá
Da sem sladko spal nocoj.	Enkrat pa radost nebá.

Prosim te — podnevi tudi	Kadar pride smrtna ura
Ne odtegni mi dobrot,	Záme, ti pri meni stoj,
Spremljaj mi življenja pot,	K Bogu splavam naj s teboj,
Greha varuj me in zmot!	Ljubi, dobri angelj moj!

Anton Medved.

Darček.

Detice preljubo malo!	Oj, kako je všeč to meni;
Komu bodeš cvetko dalo,	HčERICA, le tja jo deni,
Ki v ročici jo držiš,	Na odlični, lepi kraj:
Srčno se je veselil?	Mami Božji cvete naj.

„Ata, tje-le na altarček	Kakor cvetje lepo milo
Denem jo Mariji v darček;	Naj ti srčice bi bilo,
Z Jez'čkom božja Mamica	Jezuščku, Mariji všeč
Naj cvetličico ima.“	Bodeš bolj ko cvét duhteč.

Le prinašaj njima cvetja,
 Uči njima v čast se petja,
 Jez'ček mili dal za to
 Bo ti rajsko kronico.